

ת"פ 23502/02/12 - מדינת ישראל נגד ארמאן נפטצי,מישל לויאן - הסתיים

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 23502-02-12 מדינת ישראל נ' נפטצי ואח'

בפני בעניין: כב' השופטת גלית ציגלר
מדינת ישראל
ע"י עו"ד עינב וינוגרד - פרקליטות
נגד
1. ארמאן נפטצי - ע"י עו"ד לירן זילברמן
2. מישל לויאן - הסתיים

המאשימה
הנאשם

גזר דין

1. הנאשם עבד בחנות נעליים בנתניה.

כתב האישום כנגדו אוחז שני אישומים, על פי האישום הראשון ביום 10.1.11 בשעת בוקר מוקדמת, נסע הנאשם עם אחר (הנאשם 2 שעניינו הסתיים), לכיוון החנות, וכשהגיעו לשם ניסה האחר לנסר את מנעול החנות כשהנאשם שומר מסביב ומעודד אותו בנסיונותיו. הדבר לא עלה יפה, ופעולותיו של הנאשם והאחר הפעילו את האזעקה והנאשמים נמלטו.

הנאשם הודה בעבירה של ניסיון התפרצות לבית עסק לפי סעיף 407 (א) + 25 לחוק העונשין.

מהאישום השני עולה, כי באותו יום, 10.1.11, בעת עבודתו של הנאשם בחנות הנעליים, הוא הבחין בצרור המפתחות של בעל החנות מונח במעילו, לקח משם את הצרור, שיכפל את מפתחות החנות והחזיר את הצרור למקומו.

לאחר שעת חצות של אותו יום, ובתאריך 11.1.11, פרץ הנאשם או מי מטעמו אל תוך החנות, תוך שימוש במפתח המשוכפל, ומהמקום נגנבה קופסת נעליים שהכילה את פידיון החנות בסך של כ- 120,000 ₪.

הנאשם הודה בעבירה של התפרצות בצוותא לפי סעיף 407 (ב) + 29 לחוק העונשין ועבירה של גניבה ממעביד לפי סעיף 391 לחוק.

2. הנאשם יליד 1983, הודה בכתב אישום מתוקן ובמסגרת הסדר בין הצדדים נשלח לשירות המבחן.

מהתסקיר שהתקבל עלה הרקע המשפחתי הלא פשוט, שהחל בעליית המשפחה ארצה מאירן,

תקופת ההתאקלמות ותמיכתו המתמשכת בהוריו במשך כל השנים.

כיום הנאשם כיום עובד ומשתכר, הגם שבתסקיר עלו מעט תמיהות בהקשר זה.

עוד עולה מהתסקיר, כי לנאשם אין עבר פלילי, כי הוא לקח אחריות על המעשים והביע צער עליהם, כשהסביר אותם בהתמכרותו להימורים, החובות הכבדים אליהם נקלע והתחברות לגורמים עבריינים שליליים, אשר לחצו אותו אל הקיר עד שביצע את העבירות נשוא כתב האישום.

בפני קצין המבחן הביע הנאשם חרטה ובושה על מעורבותו בעבירות, הסביר את נסיונותיו לשלם את חובותיו ולחזור למסלול חיים תקין.

קצין המבחן התרשם מתפקוד בעייתי ובלתי אחראי של הנאשם בתחום הפיננסי, שהוביל אותו לפעול באימפולסיביות ומבלי לחשוב על תוצאות המעשים, הגם שהנאשם התקשה לראות בעייתיות זו או להביע נזקקות טיפולית.

קצין המבחן התלבט מהי ההמלצה הראויה, משום שלצד לקיחת האחריות והעדר עבר פלילי, התקשה הנאשם לגלות מודעות לדפוסי התנהגות בעיתיים, ולא ברור האם קשר טיפולי עשוי להיות יעיל. לפיכך, המליץ לאפשר טיפול ולהמשיך לעקוב אחר הנאשם (תסקיר מיום 31.3.14).

מתסקיר משלים שהתקבל עלה, כי הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן, החל בהליך טיפולי, הודה בהתמכרותו להימורים לה היה מודע באופן חלקי בלבד, כאשר הטיפול והשיחות שעבר, העלו את רמת המודעות, את קבלת האחריות, ונמצא כי הוא נרתם ונתרם מהליך זה.

קצין המבחן התרשם כי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע, וכי רמת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד, הוא נמוך.

לאור כל האמור ועל מנת לא לקטוע את ההליך הטיפולי החיובי, המליץ להטיל על הנאשם צו מבחן וענישה של מאסר בדרך של עבודות שירות, לצד פיצוי כספי למתלונן ומאסר על תנאי (תסקירים מיום 27.4.14 ומיום 18.9.14).

3. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירות, ועל כך שבוצעו בשל בצע כסף כאשר הנאשם דבק במטרתו עד שהצליח לגנוב ממעסיקו סכום נכבד של 120,000 ₪.

הנאשם ביצע את העבירות בצוותא עם אחרים, ניצל את האמון שניתן בו כעובד, וגם לאחר שנתפס לא החזיר את הסכום, גם לא חלק ממנו.

לטענת ב"כ המאשימה העונש הראוי הינו מאסר מאחורי סורג וברית, כשהוא הפנה לפסיקה בעניינים דומים (גם אם לא זהים), בהם פסקו בתי המשפט ענישה של חודשי מאסר רבים, כאשר לדבריו מתחם הענישה בגין האישום של ניסיון ההתפרצות נע בין 6 עד 18 חודשי מאסר, ואילו בעבירות ההתפרצות בצוותא והגניבה עומד המתחם בין 24 ועד 48 חודשי מאסר בפועל (ראה ת"פ 5581-11-09 מדינת ישראל נ' וינשטיין; רע"פ

3746/13 שי אורן נ' מדינת ישראל; ת"פ 8972-11-08 מדינת ישראל נ' בילאל עיסא).

מנגד טען ב"כ הנאשם, כי מדובר בעבירות שבוצעו על רקע התמכרותו של הנאשם להימורים והסתבכותו בחובות ועם גורמים עברייניים בשל כך.

הנאשם ביצע את המעשים כשחש שאין לו ברירה אחרת, הוא הודה מיד כאשר נתפס, הבין את הטעות והשתלב בהליך טיפולי שיקומי.

עוד הפנה ב"כ הנאשם, לעונש שנגזר על שותפו לעבירה באישום הראשון, שכלל מאסר בעבודות שירות למשך 75 ימים, מאסר על תנאי וקנס, וטען כי יש לגזור מרמת ענישה זו את העונש הראוי לנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם, התסקיר החיובי שהתקבל אודות הנאשם, התהליך השיקומי שעבר והנסיבות המקלות, מצדיקים עונש ברף הנמוך כזה שניתן לבצעו בדרך של עבודות שירות, כאשר הוא איבחן את הפסיקה שהוגשה ע"י התביעה, ואף הגיש פסיקה מטעמו התומכת בטענותיו (ע"פ (חיפה) 3767/03 (מיום 11.7.04); ת"פ (ב"ש) 1800/04 (מיום 19.3.12); ת"פ 22709-01-12 (מיום 14.4.13)).

4. אין ספק כי מעשיו של הנאשם חמורים, וכי הוא היה חדור מוטיבציה לגנוב ממעסיקו סכום כסף גדול, על מנת לנסות ולהסדיר את חובותיו (נ/1).

הנאשם הגיע לעסק בשעת בוקר מוקדמת עם שותף, ניסה לנסר את המנעול, והשניים ברחו מהמקום כאשר ניסיונותיהם לא עלו יפה. הנאשם לא אמר נואש, ועוד באותו יום ומשנפלה לידי ההזדמנות שיכפל את מפתחות בית העסק, אליו חזר בשעת לילה, יחד עם אחרים, ואז הצליח לבצע את ההתפרצות וגנב את סכום הכסף הגדול.

בחירתו של הנאשם לגנוב דווקא ממעבידו, מקום שבו נותנים בו אמון, מקום שבו משתפים אותו בעניינים שונים שאינם גלויים לאחרים, מוסיף נדבך של חומרה לעצם המעשה, ולא בכדי העונש המקסימלי בצידה של עבירה זו עומד על 7 שנות מאסר.

ברע"פ 10342/08 ענת אליס נ' מדינת ישראל (5.3.09), קבע בית המשפט העליון את חשיבות ההרתעה בעבירה זו של גניבה ממעביד:

"בעבירות בהן הורשעה המבקשת נודעת חשיבות רבה לביסוס הרתעה, באשר הן קלות באופן יחסי לביצוע, עקב ניצול יחסי האמון עליהן מושתת מערכת היחסים בין עובד ומעבידו. כמו כן, עבירות אלו פוגעות לא רק במעביד המסוים שנפל קורבן לגניבה בידי עובדו, אלא ביחסי עובד-מעביד בכלל".

(עוד ראה: רע"פ 1687/14 בלביסי נ' מ"י (23.7.14), שם דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהודה והורשע בעבירות של הפרת הוראה חוקית וגניבה על ידי עובד והוטלו עליו **18 חודשי מאסר**; בעפ"ג 42697-04-14 מ"י נ' רויבין (7.7.14) החמיר בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם שהורשע בעבירות של גניבה בידי עובד בסך כ- 220,000 ₪, והעמיד את עונשו על **18 חודשי מאסר** בפועל; בעפ"ג 11681-02-14

חביב נ' מ"י (20.3.14) אישר בית המשפט המחוזי את עונשו של נאשם שהורשע בעבירה של גניבה בידי עובד ונגזר עליו עונש של **14 חודשי מאסר**; בת"פ 28950-03-13 מ"י נ' עובדיה' (14.5.14) הטיל בית המשפט עונש של **14 חודשי מאסר** על נאשם שהורשע בעבירה של גניבה בידי עובד; עפ"ג 30258-04-14 **איליב ואח' נ' מ"י** (22.5.14) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורם של שני נאשמים בעבירות של גניבה בידי עובד, קשירת קשר לביצוע פשע והיזק לרכוש במזיד, והתיר על כנם את העונשים שהוטלו עליהם, של **14 חודשים ו-20 חודשים**, כשהעונש החמור יותר הוטל על הנאשם שהיה עובד המפעל ממנו בוצעה הגניבה).

לכך יש להוסיף גם את עבירות ניסיון ההתפרצות בצוותא שכשל, וההתפרצות בצוותא שהצליחה, כאשר בתי המשפט עמדו על הפגיעה שטומנות בחובן עבירות ההתפרצות והגניבה, לא רק בממון וברכוש, אלא גם בפרטיות ובתחושת הבטחון האישי של מי שמקום עסקו נפרץ.

כך, ברע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל, ציין בית המשפט:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו-אפשר לומר- למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם... ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה ידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי סורג ובריה-כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור" (רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל תק-על 2008 (1) 3448).

אומנם באותו מקרה דובר בהתפרצות לדירת מגורים, ואולם בפסיקה הודגש כי התפרצות לבית עסק הינה עבירה חמורה לא פחות:

"אמנם בענייננו אין מדובר בהתפרצות לבית מגורים, אולם אין בכך כדי למתן מחומרתה של העבירה. עסקו של אדם בוודאי כאשר מדובר בעסק פרטי, הינו מטה לחמו והרבה פעמים מהווה מרכז חייו. על כן גם כשמדובר בנסיון פריצה מסוג זה, ישנה הפרה בוטה של פרטיותו של אדם" (ע"פ 37298-02-12 מדינת ישראל נ' דניאל ברונפמן (פורסם במאגרים)).

"אין להקל ראש בפגיעה הנגרמת גם כאשר ההתפרצות והגניבה מבוצעות בבניין שאינו בית מגורים" (ע"פ 3559/11 מדינת ישראל נ' איוב הוואשלה ואח' (פורסם במאגרים)).

דומה כי ניתן למצוא אחידות בגישת בתי המשפט ובקביעה שהעונש ההולם לעבירות מסוג זה הוא עונש של מאסר בפועל, כאשר לנסיבות האחרות הקשורות בהתפרצות יהיה משקל באשר לתקופת המאסר (ראה לדוגמא, ת"פ 37841-07-12 מדינת ישראל נ' אבו רמילה; ת"פ 19515-01-12 מדינת ישראל נ' סעיד ואח'; רע"פ 5326/12 סיאם נ' מדינת ישראל; ת"פ 5354/07 מדינת ישראל נ' לוי ואח' שבכולם נגזרו עונשי מאסר בפועל).

לטעמי, בנסיבות המקרה כאשר מדובר על אירוע מתמשך שהתרחש במהלך 24 שעות, יהיה זה מלאכותי להפריד בין העבירות, וזהו המקרה בו ראוי לקבוע מתחם עונש אחד לכל המעשים שביצע הנאשם, ולנוכח הפסיקה שצינתי וחומרתן של העבירות, יש להעמיד המתחם בין 12 ועד 30 חודשי מאסר בפועל, כשיש

להתחשב בין היתר בתחכום בו בוצעו העבירות, בהיקף הגניבה, בשיתוף פעולה עם גורמים שונים, האם הוחזר הרכוש, ושיקולים נוספים הקשורים בביצוע העבירות.

5. במקרה זה עשה הנאשם מאמץ לגנוב כספים ממעבידו, בשתי הזדמנויות, באחת מהן לא עלה הדבר בידו, ובשניה נקט בדרך מתוחכמת יותר של שכפול מפתחות וכניסה בעזרתם לחנות, כדי לגנוב את הפידיון שהיה מוסתר בה.

הנאשם נעזר באחרים כדי לבצע את העבירות, ואף בכך יש נסיבה מחמירה.

הנאשם גנב ממעבידו סכום גדול של 120,000 ₪, תוך ניצול האמון שניתן בו כעובד, ותוך שימוש בכספים לצרכיו האישיים.

הנאשם לא החזיר את הכספים למרות הזמן שחלף מאז נתפס בביצוע העבירות.

לזכותו של הנאשם יש לזקוף את ההודיה ולקיחת האחריות, כשזוהי הרשעתו הראשונה בפלילים. הנאשם הביע גם בפני בית המשפט צער וחרטה על מה שקרה, ביקש את סליחת בעלי העסק, והסביר את החשש העמוק בו היה נתון בעת שביצע את המעשים. הנאשם התחייב כי יחזיר וישלם את הסכום אותו גנב ממעסיקו.

גם תסקיר שירות המבחן החיובי, וההליך הטיפולי שעבר הנאשם, משמשים נימוק לקולא, ואין ספק כי בתסקירים שהתקבלו ניכרת ההתקדמות שעבר.

יש להתחשב גם במצבו המשפחתי ובדברי אימו של הנאשם על החרטה שהביע.

שקלתי גם את העונש שהוטל על הנאשם האחר, שקשור באישום הראשון בלבד - ניסיון התפרצות לבית עסק, ויאמר כי אין הקבלה או דימיון בין הנאשמים, וכי מעשיו של הנאשם כאן חמורים פי כמה, בשעה שהוא לא ויתר ולא הסתפק באותו ניסיון שכשל, אלא נקט בדרך מתוחכמת יותר וחזר לחנות יחד עם אחרים, לאחר שהכין את המפתחות לצורך כך, וגנב ממנה סכום כסף גדול, אשר עד היום לא הושב.

6. לאור כל האמור לעיל, לאחר שהעמדתי לנגד עיני את הענישה הנדרשת בהתאם לטיבן וחומרתן של העבירות, את השיקולים לחומרה והשיקולים לקולא, את האמור בתסקירי שירות המבחן, ואת ההליך השיקומי שעבר הנאשם, לא מצאתי כי יש לקבל את המלצת שירות המבחן ולחרוג ממתחם הענישה, כאשר המלצה זו היא רק אחד משיקולי הענישה הכוללים, ועל בית המשפט להעמיד לנגד עיניו גם שיקולים נוספים של גמול והרתעה, ובמכלול הנתונים שבפני, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 חודשי מאסר בפועל, מהם יופחתו ימי המעצר בהתאם להודעה מוסכמת שתוגש ע"י הצדדים.

- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור איזה מהעבירות בהן הורשע, או כל עבירת רכוש מסוג פשע.
- ג. 4 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון.
- ד. הנאשם ישלם למתלונן פיצוי בסך 120,000 ₪, אשר ישולם ב- 40 תשלומים שווים ורצופים ב- 10 לכל חודש לאחר שיסיים לרצות את תקופת מאסרו, עד גמר התשלומים.
- ה. המוצגים יושמדו או יחולטו לשיקול דעת התביעה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ה, 09 נובמבר 2014, בנוכחות הצדדים.